పులి చెలువులో పిట్టల వేట

1

"కుక్కల జమీందారు" గారి అసలు పేరు చాలా తక్కువ మందికి తెలుసు. ఆయనకు బుద్ధిపుట్టినప్పుడల్లా కుక్కల మందని వెంటేసుకుని వీధులవెంట షికారు బయలుదేరేవాడు. "లిల్లీ.... బ్యూటీ... యూ...దిస్ సైడ్ ఊం ఇటు... ఢామిట్....నో!నో! కమ్ దిన్‌సైడ్....జాకీ.... నిన్నే....డోన్ట్‌గో డోన్ట్ గో" అని కుక్కల్తో ఇంగ్లీషూ, తెలుగూ మాట్లాడుతూ, మందలిస్తూ వాటి మధ్య వడుస్తుంటే చూసేవాళ్ళకు గొప్ప తమాషాగా ఉండేది—అది బ్రిటిష పరిపాలన ఆఖరిదశలో ఉన్న రోజులు.

జమీందారీలు పోయాయి. కుక్కల జమీందారుగారు కాలం చేశారు. మచ్చుకొక మూడునాల్గు కుక్కల్నివుంచి మిగతా మందని అతనికొడుకువంచి పెట్టేశాడు. వాటి రోగాలకి, పురుళ్ళుపోయడానికి తండ్రిగారు అపాయింట్ చేసిన రిటైర్డు వెటర్నరీ డాక్టరుగారు హోమ్యోపతీ ప్రాక్టీసులో దిగిపోయారు.

2

జమీందారు "రఘునాధరావు"గారు కుక్కల విషయంలో భక్తివ్యతిరేకి. శునకప్రియుడి కొడుకు శునకద్వేషిగా మారాడు. అతనికి తుపాకీలమీద బాతులవేటమీద ఉండే ఆసక్తి మరిదేనిమీద ఉండేదికాదు. తుపాకీ భుజాన్నేసుకొని చెరువుల వెంట, డొంకల్లోనూ తిరిగేవాడు. వేటగాడికి కుక్కలమీద సాధరణంగా

ద్వేషం ఉండదు. మరి, అయితే ఒకచిన్న సంఘటనవల్ల అతనిలో ఈ అనుకోని మార్పొచ్చింది. అప్పటికి వాళ్ళనాన్నగారు కాలం చేసి అట్టే రోజులు కాలేదు.

ఒకరోజున రోడ్డుమీద నడుస్తున్న జమీందారు రఘునాధ రావుగారిని కటిక్కిన పిక్కట్టుకొని కాటేసింది ఒక భైరవస్వామి.

"అరే! అరచినకుక్క కరవదంటారు!!" నెత్తురు కారిపోతోంది.

అయితే అరిచినకుక్కలుకూడా కరుస్తాయన్నమాట వ్యయానుభవంమీద గ్రహించారు ఆ సత్యం కుక్కదిమాత్రం తప్పు కాదు. ముందే మొరుగుతూ, అరుస్తూ వార్నింగిచ్చింది, రోడ్డు ప్రక్క ఎంగిలాకులు నాకుతున్న ఓ ఊరకుక్క. ప్రక్కనుంచి పోతున్న జమీందారును చూచి "అమ్మో! అమ్మో! కొంప మునిగి పోయింది. జమీందారుగారిని కుక్క కరిచేసింది—కొంపతీసి పిచ్చికుక్కేమో! దుడ్డుకర్రలు పట్టుకొని, జమీందారుగారి మంది మార్బలం ఊళ్లో పడ్డారు. ఆ పిచ్చికుక్కని హతమార్చడానికి, ఎండకి ఒగుర్చుకుంటూ నాలిక బయటకు చాచి రెస్టు తీసుకొంటున్న ప్రతీ కుక్కనీ పిచ్చికుక్కని కన్‌ఫర్మ్ చేసి బాదేశారు-బక్కచిక్కిన కుక్కల్నీ, జడ్డి మొహం కుక్కల్నీ. పిచ్చిదానిలా కనిపిస్తేచాలు అదే బహుశా జమీందారుగార్ని కరిచుంటుందని కొట్టేశారు. మొత్తం ముప్ఫయి కుక్కలదాకా యమలోకానికి పంపించేశారు. అసలు కరిచింది మాత్రం దొరికిందో లేదో ఎవరికీ తెలీదు.

నెత్తురుకారుతూ కుంటుకుంటూ ఇంటికి వచ్చిన జమిందారు గారిని పెంపుడు కుక్కలు ఆప్యాయంతో మొరుగుతూ వచ్చి వెనక్కి ముందుకీ పరుగులెత్తుతూ అరుస్తూ చెలగాటలాడటం

మొదలెట్టాయి. వాటికేం తెలుసు అరచిన కుక్కలుకూడా కరుస్తాయనే సత్యాన్ని ఇప్పుడిప్పుడే తమ యజమాని గ్రహించినట్టు.

"అమ్మా! ఇవి అరుస్తున్నాయి వీటిని నమ్మకూడదు, కరుస్తాయి అరచిన కుక్కలు కరుస్తాయి, వీటిని ఉంచకూడదు అని మూలనున్న తుపాకీ తీసి ఫెళ ఫెళ కాల్చేశాడు- మొత్తంమీద ఆరోజు దారుణమైన భైరవ హత్యాకాండ జరిగింది.

జమిందారుగారు కూనూరు పరిగెత్తారు కడుపుమీద పదమూడు సూదులు పొడిపించుకున్నారు. "ఇక నీకు పిచ్చెక్కదుఫో!" అన్నాక "హమ్మయ్యా!" అని బయటపడ్డారు.

3

తరువాత

చాలారోజులకి ఓ సుముహూర్తాన అమ్మాయి పుట్టింది.

బారసాలనాడు అమ్మాయికి "మేరీ" అని నామకరణం చేయించాడు రఘునాధరావు.

"అపచారం! అపచారం! హిందువులమ్మాయికి మేరీ" అని పేరు పెట్టడం అని నోరు నొక్కుకున్నారు బంధుకోటి.

"గవర్నరంతటి వాడే మెచ్చుకోగాలేంది వీళ్ళతో లెక్కేమిటి. సరే!.... నాయిష్టం—" అన్నాడు గుడ్లెర్రజేస్తూ. భయం సంగతి తెలిసిన సరోజిని ఈ విషయంలో నోరు మెదపలేదు మూర్ఖపు పట్టుదలగల మనిషని బాగా తెలుసును.

"కుక్కకాటు మానినా ఎక్కడో పిసరంత వెర్రి మిగిలి పోయింది. పాపం! అందుకే ఇటువంటి తిక్కపనులు చేస్తుంటాడు."

కోన్ కిస్కా గాళ్ళను చీరేస్తానంటూ బారసాల మంటపంలో చిందులు తొక్కాడు. రెండు మూడు గాజుగ్లాసులు పగలగొట్టాడు.

ఇవేమీ అర్థంకాక చూస్తున్న బంట్రోతు గుంటడ్ని గూబ జిగ్‌మనేలా అంటించాడు.

ఈ ఉగ్ర నరసింహావతారం ఆమర్నాడు మధ్యాహ్నానికి గాని తగ్గలేదు. పాపం గుంటడ్ని కొట్టినందుకు ఇదైపోయాడు. పిలిపించి "ఒరేయ్! నాకు కోపంగా ఉన్నప్పుడు దగ్గరుండకురా. ఏమనుకోకు కొట్టానని....అ....నవ్వరా గుంటడా! ఓక్! ఓక్! నవ్వు" అని పాతిక రూపాయలిచ్చాడు ఖద్దరుసూటు కుట్టించుకోమని.

4

భార్య సరోజం పోయింది. రఘునాధరావు ముసలాడై పోతున్నాడు. యౌవనం చిగురిస్తున్న "మేరీ" కుందనపు బొమ్మలా తయారయింది. డబ్బు తరిగిపోతోంది, వయస్సు, భార్య, డబ్బు తరుక్కుపోయినా జమీందారుగారికి రాజసం, పట్టుదల, కోపం తగ్గలేదు. సరోజం పోయిన తరువాత మరీ కోపం ఎక్కువైపోయింది భార్య పోయిన తరువాత పిచ్చోడిలా ఊళ్లు తిరిగి, యాత్రలు చేశాడు. భార్య అస్థికల్ని పుణ్యనదుల్లో కలుపుతూ "జీవితం బీడులు వారింది, నాకు మరి బ్రతుకుతాననే ఆశలేదు. ఉన్నదంతా ఒక్కటే "మేరీ"ని ఒకింటిదాన్ని చేసెయ్యాలి" అని అంటుండేవాడు. యాత్రలు చేస్తుండగా కాశీలో గుండెజబ్బు వచ్చింది, ఆట్టేకాలం పట్టదు బొల్పితన్నెయ్యడానికి కాబట్టి. మేరీకి పెళ్ళి చేసెయ్యాలని పట్టుబట్టాడు. తనకు మిగిలిన ఒక్క ప్రాణం "మేరీ"కి కూడా పెళ్ళి చేసేస్తే ఈ బూజు పట్టిన కోటలో తనొక్కడూ దయ్యంలా ఎలా ఉంటాడు అని అనుకునే వాడు. మేరీ తన దగ్గర లేకపోతే జీవించలేడు. మరేలా?-అల్లుడ్ని ఇల్లరికం తెచ్చుకుంటే—

తన కూతురుకి తగిన వరుడి కోసం మాంత్రికుడిలా దుర్భిణిలో చూశాడు. అమెరికాలో చదువుకుంటున్న మేనల్లుడు "ఆనంద్‌బాబు" కనిపించాడు. "భలే డింభకా భలే!" అనుకున్నాడు. ఎర్రగా నాజుగ్గా అమ్మాయిలా ఉంటాడు. విట్టీబోయ్. తనకి ఆట పట్టించడం మహాసరదా. మేరీకి కూడా ఇష్టమే చిన్నప్పుడు ఒక సారి వీళ్ళింటికి వచ్చినప్పుడు ఇద్దరూ కలిసి ఫౌంటెన్ గట్టుమీద ఎంతో చక్కగా ఆడుకునేవారు. ఒకసారి పోట్లాడి అల్లిక సూదిపెట్టి ఆనంద్‌ని మేరీ గుచ్చేసింది.

"చూశావా తమ్ముడూ నీ కూతురు మా వాడిని ఎలా అల్లిక సూదితో పొడిచేసిందో చూస్తూండు దీన్ని మా యింటి కోడల్ని చేసుకొని తిక్క కుదురుస్తాను" అని అక్కాయంటుంటే రఘునాథ రావు మురిసిపోతూ "అలానే కాని అక్కా" అన్నాడు.

మేరీ పెళ్ళి ప్రయత్నాలు మొదలు పెట్టడానికి మంచి రోజు కోసం ఆలోచిస్తూ హవానా సిగార్ కాల్చుకుంటూ డాబా మీద సాయంకాలం గాలికి కూర్చున్నాడు జమిందారుగారు, క్రిందినుంచి "మేరీ" టార్గెట్సు మీద ప్రాక్టీసు చేస్తున్న 22 బోర్ రైఫిల్ గుళ్ళ చప్పుడు వినిపిస్తోంది.

"నాన్నా నాన్నా మరేం! మరేం! "అంటూ చిన్న సైజు రైఫిల్ చేత్తోపట్టుకొని ప్రాక్టీసు ఆపి క్రిందనుంచి మీదికి వచ్చిన మేరీ మొదలెట్టింది.

"ఏంటమ్మా? ఏంకావాలి?"

"నాన్నా! మరే చిన్న కుక్కపిల్లని పెంచుకుందాం నాన్నా"

"కుక్కా!!!"అంటూ కాళ్ళలో పాము పడినట్టు తృళ్ళిపడి లేచాడు.

"అవు న్నాన్నా!"

"ఒద్దమ్మా, కుక్కలు కరుస్తాయి తల్లీ! చూడు నన్నెలా కరిచేసిందో" అని పిక్కమీద కాటు చూపించాడు. అరచిన కుక్కలు కూడా కరుస్తాయని బోధించాడు. కాని లాభం లేకపోయింది. తండ్రికి తగ్గ కూతురు. ససేమిరా కొనితీరాలంది. అమరణ నిరాహారదీక్ష చేస్తానంది. రెండు మూడు గ్లాసులు గోడకేసి కొట్టింది. తుపాకీతో వెంటిలేటర్స్ అద్దాల్ని ఛళ్ళు ఛళ్ళుమని పేల్చేసింది. ఈగొడవకి తట్టుకోలే పోయాడు, రఘునాధరావు.

"పరేలే తల్లీ! నీ ఇష్టం. కొంటానమ్మా. ఆ ఆనంద్‌గాడితో మూడుముళ్ళు వేయించేస్తే వాడే కుదురుస్తాడు"

"పోనాన్నా" అంది సిగ్గుతో ఆనంద్ అంటే ఎంత ఇష్టమో ఆ సిగ్గులో స్పష్టంగా గోచరిస్తోంది. బెంగుళూరునుంచి వెయ్యి రూపాయలు పెట్టి నిమిషం మీద తెప్పించాడు కూతురు ముచ్చట తీర్చడానికి కుక్కపిల్లని. కుక్కపిల్లను చూచి చెంగున గంతేసి ఎత్తుకొని ముద్దులాడింది. గుండెలకు హత్తుకుంది, స్వయంగా స్నానం చేయించింది. పౌడరు జల్లింది. ఆరోజంతా దాన్ని ఎత్తుకొని కూని రాగాలు తీస్తూనే ఉంది. మేరీ కుక్కపిల్లని ఎత్తుకొని ముద్దులాడుతుంటే మెడమీద గొంగళి పురుగులు ప్రాకుతున్నట్లుండేది శునక ద్వేషికి, అంతటితో విడిచిపెట్టిందా మేరీ. నాకుక్కకి బారసాల చేయించి పేరుపెట్టాలంది. కూతురు కోరిక తప్పుతుందా!

శునక నామకరణోత్సవానికీ చిన్ననాటి స్నేహితుడు రిటైర్డు ఫారెస్టు ఆఫీసరు శామ్యూల్ని, కాబోయే అల్లుడు మేనల్లుడయిన సెలవులకు ఇంటికొచ్చిన ఆనంద్‌బాబుని ఆహ్వా

నించాడు. నామకరణోత్సవం యథోచితంగా జరిగిపోయింది. నాకు ధ్యేయం "విస్కీ" అని రఘునాథరావే పెట్టాడు ఆ పానీయమంటే అతనికిష్టమని.

ముఖ్యాతిథులకి ప్రత్యేకమైన విందు ఏర్పాటు చేశాడు. మేరీ స్వయంగా సర్వు చేస్తోంది. పలావు ప్లేటుతోనూ, మత్తుపానీయాలతోనూ ఘుమ ఘుమలాడిపోతుంది. రెండో ఐటము తప్ప మొదటి ఐటముని మూడు మార్లు మేరీతో వేయించుకొని మధ్య మధ్య మావయ్యతోనూ, శామ్యూల్‌తోనూ విట్లుకొడ్తూ, మేరీతో చాటుగా సరసాలాడుతూ తినేస్తున్నాడు ఆనంద్‌బాబు. పందొమ్మిది సంవత్సరాలుంటాయేమో సన్నగా, రివటగా, పొడుగ్గా ఉంటాడు చూడముచ్చటగా, పసపోసిన పిట్టలా అదే పనిగా వాగుతుంటాడు. మేరీ చలవరాతి బొమ్మలా వంటింట్లోనుంచి గదిలోకి గదిలోంచి వంటింట్లోకి తిరుగుతూ వడ్డిస్తోంది. వంటింట్లోనుంచి ఆనందబాబుని వెక్కిరిస్తూనో, అల్లిక సూదిపెట్టి పొడుస్తాననో కొరికిన అరటి పండు తింటానా అనో గిలిగింతలు పెడ్తుంటే మేరీని అమాంతంగా ఎత్తుకుని ఏ స్వర్గధామాల్లోకో పోదామనిపించేది ఆనంద్‌బాబుకి.

5

"టుది హెల్త్ అవ్ విస్కీ" అంటూ శామ్యూల్ విస్కీ గ్లాసుకి తన గ్లాసుని టకాయించి మెల్లగా సిప్‌చేస్తూ గదిలో టక్ టక్ టక్ మని బూట్లు చప్పుడు వినిపించేటట్లు పచార్లు చేస్తూ మధ్య మధ్య తన నిండైన విగ్రహాన్ని నిలువుటద్దంలో చూచుకొంటూ బాతాఖానీ కొడుతున్నాడు. జమిందారు రఘునాథరావు గారు శామ్యూల్‌కి ఇరుప్రక్కలా ఆనంద్‌బాబు మేరీలు కూర్చున్నారు.

"నా యిష్టమయ్యా నాకూతురు కోరింది నేను బారసాల చేయించాను కుక్కకు. విశ్వాసం లేనిమనుషులకే పేరు పెట్టడానికి వేలు తగలెయ్యగాలేంది. విశ్వాసానికి మారుపేరు కుక్కకి నామ కరణోత్సవం చేయిస్తే లోకంనవ్వుతుంది. అక్కడే ఉంది ఇరా కాటంఅయినా శామ్యూల్‌నా ఇష్టం.నాడబ్బు నాడబ్బుపెట్టి కుక్కల్ని కొంటానో, వాటికి బారసాల చేయిస్తానో, సంబరాలు చేయిస్తానో. వీళ్ళకెందుకయ్యా. నన్ను వీళ్ళు కామెంటు చెయ్యడానికి ఎవరూ అంటా ఒక్కొక్కడిని చెట్టుకుకట్టి కొట్టించేస్తాను. నీకు తెలుసు కదూ?"

"నీజోరు చూస్తుంటే పిలిపించి మమ్మల్ని తన్నేట్టున్నావ్! అసలు సంగతి ఏమటి మాయ్యోయ్! కాస్త చుక్క....ఎక్....ఎక్ అన్నాడు ఆనంద్‌బాబు నవ్వుతూ సూదిముక్కు జోడుకాలు స్టూలు మీద ఆడిస్తు.

మేరీ కిలకిల నవ్వింది. ఒళ్ళో కుక్కపిల్లకి బిస్కెట్లు తినిపిస్తూ.

"గుంటడు గొప్ప విట్టుకొట్టాడయ్యా" అన్నాడు మీసాలకి అంటిన విస్కీ బొట్టుని చేత్తో తుడుచుకుంటూ.

"వాడెప్పుడు అంతేనమ్మా ఎప్పుడూ జోరుగానే ఉంటాడు. స్కూల్లో చదివే రోజుల్లోనూ ఇంతే. వాడు చెప్పినదే వేదమని ఒప్పు కోవాలి. లేకపోతే చితక్కొట్టేసేవాడు ఎవరినైనా సరే" అన్నాడు శామ్యూల్.

"అబ్బో!బ్బో! పావం. మా డాడీకి తెలీకుండానే ఒక్కొక్కప్పుడు తగని కోపం వస్తుంటుంది అంకుల్, అప్పుడు ఏం

చేస్తారో తనకే తెలీదు కోపమే కాదు ఆనందం వచ్చినా కూడా అంతే. ఏదొచ్చినా పట్టలేం" అంది మేరీ.

"మరి ఇదిగా చెప్పకు మీ డాడీ సంగతి చదువుకున్న రోజుల్లో స్కూల్లో వాళ్ళని తన్నడంకాదు ఒక గొప్ప........వీపు తడిమిచూసుకోమను" అన్నాడు కట్ చేస్తూ ఆనంద బాబూ.

ఒక్క క్షణం పాటు ఆశ్చర్యంగా చూసి మెల్లగా వీపు తడుముకొని, ఏమీ అర్థంకాక చటుక్కున వెనక్కు తిరిగి పేంటు లోంచి కమీజు బైటికితీసి అందరికీ వీపు కనిపించేలా చూపిస్తూ "ఏమిటిరా ఏముంది? ఒరే ఇది రాజావారి వీపురా, ఎకరన్నర వైశాల్యం. కావలిస్తే టేపు తెచ్చి కొల్చుకో" అన్నాడు రఘునాథరావు.

"టేపు తెచ్చి ఇచ్చేదా ఆనంద్" అంది మేరీ.

"నీ టేపు ఎవడికి కావాలి రామాపురంలో పోలిగాడు మీ డాడీ వీపు - ఈ కొసనుంచి ఆ కొసదాకా కొలిచాడు బడితె కఱ్ఱ పెట్టి కావలిస్తే వాణ్ణి కనుక్కో తెలుస్తుంది."

"వాట్! " అంది సీరియస్‌గా మేరీ కను బొమలు చిట్లిస్తూ.

నోట్లోవిస్కీ గుక్కబయటకు చిమ్మేలాగ ఆపుకోలేక ఆపు ఆపుకోలేక అమాంతంగా మేఘంగర్జించేలా ఒక్కసారి ఫక్కున నవ్వుతూ. వికావికలై పలకబారిపోతూ "అమ్మా....ఆ గొప్ప సంగతి జ్ఞాపకం చేసేవురా....ఎవ్వరా నీకు చెప్పింది మీ అమ్మేనా!....ఊ!....అమ్మా....ఆ....అహ్హా హ్హా హ్హా. ఆ ఆ ఇంకా నవ్వు. పట్టలేక పొట్టచేత్తో పట్టుకుని చేతిలో విస్కీగ్లాసు బల్లమీద పెడ్తూ తెరలు తెరలుగా నవ్వి ఎలాగైతేనేం మెల్ల మెల్లగా సంభాళించుకుని "ఓయ్ శామ్యూల్ నువ్వూ వినవలసిన సంగతే బహుశా ఎవ్వడూ

నీకు చెప్పలేదనుకొంటాను.... నువ్వు వినమ్మా మేరీ....నేను ఒక సారి వేసవి సెలవులకు మా బావగారింటికి అంటే వీడి బాబు ఇంటికి వెళ్ళాను. అప్పుడింకా నువ్వు పుట్టలేదు ..."

"అప్పుడింకా నీకు పెళ్ళికాలేదు. అమ్మాయి ఎలా పుడుతుంది మామయ్యా. నీకు పెళ్ళే అయుంటే ఆ పోలిగాడి పెళ్ళాం వెనకాలెందుకు పడతావు."

"ఛప్! తన్నగలన్రా కుర్రా" అంటు నవ్వుతూ లేవబోయాడు కొట్టడానికి. "ఎప్పుడో పోలిగాడు తన్నాడని మధ్యను వన్ను తంతావేమిటి.... అన్నట్టు నీ వీపు వైశాల్యమెంత మామయ్యా? ఓయబ్బో! ఎకరన్నరే!" అని కొంటెగా కుర్చీలోంచి గంతేసి పక్కకు తప్పుకున్నాడు.

మళ్ళీవస్తున్న నవ్వు తెరను ఆపుకుంటూ తాపీగా చెప్పడం మొదలెట్టాడు రఘునాధరావు. "మాంచి గుర్రాన్ని ఒకదానిని రెండునెలలక్రితం కొన్నారు మా బావగారు పూనాలో. దాన్ని చూడగానే స్వారీ చెయ్యాలనిపించింది రైడింగ్ డ్రస్ వేసుకుని గుర్రంమీద కూర్చుని మేడమీదనుంచి చూస్తున్న మా అక్కకి అలా షికారు వెళ్లొస్తానని చెప్పి హంటరు ఝుళిపిస్తూ చర్‌మని డొక్కలో తన్ని దౌడాయించాను శామ్యూల్! పంచకళ్యాణింటి నమ్ము.... గాలిలా వరుగులెత్తిపోతోంది. వీధులు. సందులు, బయళ్ళు. గుట్టలు దాటించి పోవాలి గట్లవెంబడి వరుగు లెత్తించాను. వరి కోతల కాలమేమో అందరూ వనులుమాని అలా నివ్వెరపోతూ చూట్టం మొదలెట్టారు కొడవళ్ళని చేత్తోపట్టుకొని. వాళ్ళమీదకుగాని గుర్రం దౌడుతీస్తుందేమోనని కొందరు ఆడాళ్ళు అటూ ఇటూ వరుగెడుతున్నారు. కొందరు కుర్రాళ్ళు కసెక్కిపోయి ఫర్‌ఫర్‌మని

ఈలలు వేస్తున్నారు. ఆ ఈలలువిని మరింత రెచ్చిపోయి రెట్టింపు వేగంతో పరుగెత్తటం మొదలెట్టింది గుర్రం. ఇంతలో హఠాత్తుగా ఎర్రచీరకట్టుకుని ప్రక్కనే నిల్చునున్న అమ్మాయి అమాంతంగా చేతిలోవున్న బుట్టని, కొడవల్ని పక్కకుపారేసి "ఒరేయ్ మావోయ్! సచ్చినోడు మీదకొస్తున్నాడ్రోయ్. ఎత్తుకు పోడానికి" అని కెవ్వున కేకేసి తడబడుతూ పరుగులెత్తి పారిపోబోతూ వరి దుబ్బును తన్నేసుకొని దబుక్కున బోర్లాపడింది. అంతే శామ్యూల్! ఎక్కడనుంచొచ్చాడో గబగబ ఒక నల్లటాడు పరుగెత్తుకుంటూవచ్చి "నంజి కొడకా! నీవని సఫా" అని చేతిలో కర్రతో గొడ్డును బాదినట్లు దభీదభీమని బాదాడు. అదృష్టం బాగుందికాబట్టి నా వీపుకు తగిలాయి. అందులో కేవలం ఒక్కటి నాతలకు తగిలుంటే ఈ పాటికీ కథ ఉండేది కాదు ఒకదెబ్బ గురి తప్పి పరుగెత్తుతున్న గుర్రం నడ్డిమీద "ఛబాల్"మని తగిలింది. అతిబాధతో హిహిహీ అని సకిలించుకొంటూ ఒక్కసారి రెండు కాళ్ళూ పైకిలేపి అంత జోరులోనూ గంతేసి వెనక్కి తిరిగి పరుగెత్తింది లక్కీగా నేను క్రింద పడిపోలేదు. అంతా శూన్యంగా ఉంది నాకు. ఇదంతా ఏమిటో నాకు అర్థంకాలేదు, వీపుచిట్లి నెత్తురుతో కమీజు తడిసిపోయింది. కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయి. తల తిరిగి పోయింది. అంతే తరువాత ఏమయిందో నాకు తెలీదు, కుప్పలాగ వీపుమీద కూలిపోయిన నన్ను మోసుకుంటూ దానికి తగిలినదెబ్బ బాధకి వెర్రికేకలు పెట్టుకుంటూ ఇంటిముందువచ్చి ఆగిందిట ఆ గుర్రం.

"ఎవడ్రావాడు నా తమ్ముణ్ణి కొట్టింది. అసలే తలలో నాలుక లేనివాడని అనువు చూచుకొని కొడ్తాడా? మా మోచేతి నీరు తాగే వెధవలకి ఇంత పొగరా. ఇంకా చూస్తారేమిటండీ వాడెవడో

వాకబు చేసి పోలీసు స్టేషన్‌లో పెట్టి చితక్కొటించెయ్యక" అంటూ కారాలు మిరియాలు నూరుతోంది మా అక్కయ్య.

"ఉండవే! అసలు ఏం జరిగిందో కనుక్కోనీ రఘూ రఘూ" అంటూ అప్పుడప్పుడే స్పృహలోకి వస్తున్న నన్ను అడిగారు మా బావగారు.

"నాకేం తెలీదు గుర్రం జోరు చూసి ఓ ఆడది కెవ్వనఅరిచింది.... అంతే ....నావీపు....మరి చెప్పలేకపోయాను.

మరో గంటలో ఆ నల్లబాడ్ని పెడరెక్కలు విరిచి పెరట్లో గొడ్ల గుంజకు కట్టేసి చేతిలో బెకితోక పట్టుకొని విచారణ ప్రారంభించారు బావగారు.

"నువ్వేనా కొట్టింది?"

"అవును బాబయ్యా"

"కళ్ళు బైర్లుకమ్మాయా?"

"నాటకంలో లాగ మాట్లాడుతారేమండీ. చీల్చెయ్యక గాడిద కొడుకుని" అంది పరదాచాటునుంచి నిప్పులు కక్కుతూ అక్కాయ్.

"నువ్వుండక్కయ్యా! నీ పేరేమిటి" అన్నాను దగ్గరగావెళ్ళి

"పోలయ్య" ఏడుస్తూ

"నన్నెందుకు కొట్టావ్"

"క్షమించాలి బాబుగోరు. మీరనుకోలేదు. గుర్రపోడు సులై మానేమో అనుకున్నాను. ఆడే అనుకుని మా ఆడది కెవ్వన కేకెట్టింది. తొందర్లో ఆడే అనుకొని మిమ్మల్ని కొట్టినాను.... రచ్చించండి బాబయ్యా. పొరపాటైపోనాది, మీ పాదాలట్టుకుంటాను. మీ వంచని బతికినోడ్ని."

"సులైమానైతే మాత్రం ఎందుకు కొట్టాలి"

"నంజికొడుక్కి పేగులు తోడేత్తాను. గుర్రంమీదొచ్చి పొలాల్లోఆడోళ్ళని అల్లరిచేస్తుంటాడు. రోజూఆడితో మహాగొడవగా ఉంది బాబూ.... తప్పయిపోనాది చమించండి బాబూ మీ కాళ్ళట్టుకుంటాను" అంటూ బావురుమన్నాడు.

"భేష్! మంచి పనిచేశావ్. పొరపాటున కొట్టావుకదూ ఆల్‌రైట్ ఫరవాలేదు—సులైమానైతే చంపేస్తావుకదూ. చంపేయ్— నరికెయ్యి బాస్టర్డుని—ఇంద ఇది తీసుకో" అంటూ నేను స్వయంగా కట్టువిప్పి పాతిక రూపాయలు బక్షీసిచ్చాను.

"పొరపాటైతే మాత్రం వీపు చితికిపోయిందిరా—ఊరుకుంటూ విడిచిపెట్టాశావేం' అంటోంది అక్క.

"ఊరుకో అక్కా! వీడు కరెక్టయిన మనిషి.—ముందా సులైమాన్‌ని ఉద్యోగంలోంచి తీసేస్తే బాగుంటుంది"

"ఒరేయ్! గుర్రపోడు రేపట్నుంచి మన దివాణంలో అడుగు పెడితే మక్కలిరగ దన్నండి" అని ఆర్డరు పాస్ చేశారు బావగారు.

సులైమాన్‌కి ఉత్తరప్ ఇచ్చేశారు. పోలయ్య ఇప్పటికీ వీళ్ళ ఊరిలో కనిపిస్తూ ఎప్పుడో చేసిన పొరపాటుకు ఇప్పుడు కూడా ఇదైపోతుంటాడు. నేను అనవాయితీ ప్రకారం పాతిక బక్షీసు ఇస్తూనే ఉంటాను.

"వీపుకూడా తడుముకుంటూనే యుందును" అన్నాడు ఆనంద్.

"వ్యాకరణం వెలిగిస్తున్నాడండోయ్ గుంటడు" అన్నాడు రఘునాథరావు రామప్ప పంతులు పోజులో.

"అమెరికాలో చదివే దొరబిడ్డకి తెలుగు వ్యాకరణమా" అంది ఆశ్చర్యంగా బుగ్గమీదవేలుమీటు కొంటూ మేరీ.

"ఊం అందుకు సందేహమా!" సడన్‌గా రిప్లయిచ్చాడు కుర్చీలో ఠీవిగా రిలాక్సవుతూ. "వెరీ విట్టీ బోయ్" అన్నాడు శామ్యూయలు, ఆనంద్‌బాబు చలాకీతనానికి మురిసిపోతూ" అఖండుడోయ్ నన్ను ఆట పట్టించడం వీడికో సరదా, బైదిబై ఐయామ్ సారీ శామ్యూల్. వీడ్ని ఇంతసేపటినుంచి నీకుపరిచయంచేయడం మరచిపోయాను. నామేనల్లుడు ఆనంద్‌బాబు. అమెరికాలోచదువుకుంటున్నాడు. క్రికెట్టు షూటింగ్ అంటే మహా పిచ్చి. ఇతను నా బాల్యస్నేహితుడు రిటైర్డు ఫారెస్టు ఆఫీసరు. శామ్యుల్-ఏ ఫేమస్ టైగర్ హంటర్"

"వెరీ గ్లాడ్ టు మీట్ యు సార్. మేనీటర్ను ని ఏమైనా కొట్టారా?" అడిగాడు ఆత్రుతగా ఆనందబాబు.

"డజనుకి పైగా అన్నాడు" రఘునాధరావు.

"ఏదోలే మీ మామ మరీ కోస్తాడు. యు ఆర్ ఆల్సో ఇంటరెస్టెడ్ ఇన్ షూటింగ్ ఈజినిట్... గుడ్, ఎప్పుడైనా షూటింగు కాంపిటీషన్స్‌లో పాల్గొన్నావా? అయామ్ సారీ ఏకవచనప్రయోగం చేస్తున్నాను, నీ దగ్గర నాకు అంత చనువుగా ఉండాలని ఉంది. అఫ్ కోర్స్ ఇఫ్ యు డోన్ట్ మైన్డ్"

"నో నో; నాకు మామయ్య ఎంతో మీరూ అంతే .. ట్రాప్ షూటింగులో మొన్ననాకు మార్క్లబ్బులో ప్రైజొచ్చింది.

"కంగ్రాట్యులేషన్స్.... నేను పిట్టల వేటలో పూర్తిగా ఫ్లాప్‌ని రఘు బాగా కొడ్తాడు ప్రత్యేకించి స్నైపు షూటింగ్" అన్నాడు శామ్యూల్.

"ఏరా ఆనంద్ బెట్ చేస్తావా, స్నయిఫ్ షూటింగులో? చూస్తాను నీ అమెరికా "ట్రాప్ అనుభవం" అన్నాడు మీసాల్ని ఎగదువ్వుకుంటూ.

"నీతోనా!....ప్ఛ ఓల్డ్! హాగ్"

"భయంగా ఉందా యంగ్ బోయ్"

"నాటి ది లీస్ట్ యూ నాటీగర్ల్"

ఒరేయ్ ఇంకెందుకు పోనీ మా మేరీతో బెట్ చెయ్యి చూద్దాం, 22 బోర్ రైఫిల్ షూటింగులో శామ్యూల్! 22 బోర్ షూటింగ్ మేరీ మాంచి షాట్ తెలుసా. మొన్న లైన్స్ క్లబ్బులో సార్జెంటు వైఫ్ మిసెస్ వుడ్‌ని టార్గెట్టు షూటింగులో చిత్తుక్రింద కొట్టేసింది" అన్నాడు సగర్వంగా రఘునాధరావు.

"గోడకి కొట్టిందా! అదీ గొప్పే"

"గోడక్కాదురా కుర్రా బెట్ కా స్త్రీనీ నోట్లో కాలుతున్న సిగరెట్టుని కొట్టేస్తుంది వంద గజాల దూరం నుంచి 22 రైఫిల్‌తో"

"మామయ్యా! నేను మా అమ్మకి నాన్నకి ఒక్కడ్డే కొడుకుని."

మేరీ గొల్లున నవ్వింది. ఆనంద్ కూడా నవ్వుకలిపాడు. వాళ్ళిద్దరూ అలా నవ్వుతుంటే శామ్యూల్‌కి. రఘునాధరావుకి మహఆనందంగా ఉంది.

టైగర్ హంటరు శామ్యూల్

బాతుల వేటగాడు జమీందారు రఘునాధరావు.

ట్రాప్ షూటింగ్‌లో అనుభవం కల ఆనందబాబు.

చిన్న సైజు రైఫిలు షూటింగులో ఆసక్తిగల మేరీ.

భోజనానంతరం కూర్చొని బాతుల వేటకి వెళ్దామని ఏక గ్రీవంగా నిర్ణయించుకున్నారు.

మరుసటి రోజూ పులి చెఱువులో పిట్టల వేడకి రెడీ అంటే రెడీ—

6

పొగమంచు కురుస్తోంది. తెలతెలవారుతోంది, దూరాన ఎక్కడో కోళ్లు కూస్తున్నాయి. పులి చెరువులో పిట్టలు కిచకిచ లాడుతూ రొదచేస్తున్నాయి. క్రమేణా తూర్పు ఎర్రబారుతూంటే మంచు కరిగిపోతోంది. మంచు పరదాల్లోంచి దూరాన మసగ్గా కనపడే కొండలు వాటి వెనకాలె లేతఎరుపు పూసుకున్న ఆకాశం అతి రమణీయంగా ఉంది.

పులి చెరువని దానికి ఎందుకు పేరొచ్చిందో తెలీదు. పూర్వం పులులు ఆ చెరువులోనే నీళ్ళు తాగేవంటారు. కాని, నమ్మడానికి వీలులేదు. ఎందుకంటే ఆ చుట్టు పక్కల పాతిక మైళ్ళ దూరంలో అడివంటూ లేదు. నీళ్ళు తాగడానికి పులులు ఈ పాతికమైళ్లు పని కట్టుకొని నడిచివచ్చేవంటే నమ్మకంచాలదు. అయినా దీని గురించి తల బద్దలు కొట్టుకోవటం దేనికి, మొత్తంమీద చెరువు పేరు పులి చెరువు–పులి చెరువులో పిట్టలు గుంపులు గుంపులుగా ఉంటాయి చలికాలంలో.

రెండు పడవలనిండా వేటసామాగ్రినింపారు. కాఫీలు ఆర గించి మిగతాది ఫ్లాస్కులో నింపుకొని పట్టుకున్నారు మేరీ ఊలు కోటు వేసుకొని కుక్కపిల్లని ఎత్తుకొని వేట సరంజామా అంతా పర్యవేక్షిస్తోంది. ఆనంద్‌బాబు వెస్టర్న్ డ్రెస్‌లో "కౌబోయ్" లా ఉన్నాడు, భుజానికి వేళ్ళాడే జోడుగుళ్ళ తుపాకీ అతనికి మాంచి

హుందానిస్తోంది. మధ్య మధ్య మేరీ ఆనందబాబులు కళ్ళతో మాట్లాడుకుంటున్నారు. పని ఉన్నా లేకపోయినా కలగజేసుకొని అటూ ఇటూ పరుగెత్తుతూ అందినరాయిమీద చెట్టుమీద వంగుతూ వాల్తూ ఆనంద్ పోజులు కొట్టడం గ్రహించి, ఉండి ఉండి కిసుక్కుమని నవ్వుకుంటోంది మేరీభుజాన కుక్కపిల్ల కదులుతూ గిలిగింతలు పెడుతోంది.

నల్లని ఊలులాంగుకోటు మంకీహేటు వేసుకొని హవానా చుట్టకాలుస్తూ చేతికర్ర హుందాగా ఆడిస్తూ రఘునాథరావు, ఆ వెనకాతే కాకిడ్రెస్సులో శామ్యూల్ ట్రావెలర్స్ బంగళా మెట్లు దిగుతూ వచ్చారు.

"హల్లో మామయ్యా లెటజ్ స్టార్ట్" అంటూ చెరువు ఒడ్డు నుంచి బూట్సు చప్పుడు గట్టిగా వినపడేలా టక్ టక్ మని పరిగెత్తు కుంటూ వచ్చి మామయ్యతో చెయ్యి కలపబోయి కంకర రాళ్ళ మీద జర్ మని జారి రెండు మూడు పల్టీలు కొట్టి మేరీ కాళ్ళదాకా దొర్లుకుంటూ వచ్చిపడ్డాడు.

"సారీ సారీ ఆనంద్ మరీపోజులెక్కువై పోతే ఇదే అనర్ధం డోన్ట్ మైండ్-గెటెప్" అని మేరీ అంటూ ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుతుంటే ఆనంద్‌బాబుకి ఐసు సముద్రంలోకి దిగిపోతున్నట్టని పించింది, మొణుకులు చెక్కుకుపోయినా.

ఈ శబ్దానికి అదిరిపోయి చంకలో కుక్కపిల్ల భౌ భౌ మని సన్నగా అరవటం మొదలెట్టింది.

"కీప్ క్వయిట్ యూ నాటీ బోయ్.... అరవకు మన ఆనంద్ బాబు ఫీట్సు చేశాడు అంతే"

"ఓరి కుర్రవెధవా, పదడుగులు పరుగెత్తలేనోడివి నువ్వేం వేట చేస్తావురా?" అంటూ ఆనందబాబు వీపుకి అంటుకున్న బురదను దులిపాడు రఘునాధరావు.

"దట్ సాల్ రయిట్! ఫరవాలేదు దెబ్బలేమీ [illegible]దుకదా ఇహ మనం బయలు దేరాలి టైమ్ అయి పోతోంది" అనిమెడలో తగిలించుకున్న బైనాక్యులర్స్ తీసి చెరువంతా కలయచూస్తున్నారు శామ్యూల్.

"అబ్బే! అబ్బే! ఏంకాలేదండి. కాస్తంత కాలు జారింది. అంతే హి హ్హి హ్హి అని నవ్వుతూ చెక్కుకుపోయిన మునిక్కి ఉమ్ము తడి తగిలించుకొంటూ మేరీవైపు చూశాడు మళ్ళీ ఆ అమ్మాయి నవ్వితే బాగుణ్ణని.

"పిన్ టెయిల్స్, ఎర్రబుర్ర బాతులూ బాగా ఉన్నాయి, బాగా బేబీస్‌గా ఉన్నాయి....అక్కడక్కడ జమ్ము కోళ్లుకూడా ఉన్నాయి. ఆలస్యంచేస్తే బేబీస్‌గా ఉన్న బాతులు చెదిరి పోవచ్చు. బయలుదేరండి.... ఊ! క్విక్" అంటూ శామ్యూల్ పడవలోవున్న తుపాకీ పెట్టెలు తెరిచాడు. శామ్యూల్‌కి జోడుగుళ్ళ తుపాకీ రఘునాధరావు ఐదుతూటాలు వరసగా పేల్చడానికి వీలయిన ఒక తుపాకీని తీసుకున్నారు. తూటాలు పెట్టెలు తెరచి కోటు జేబులో తూటాలు నింపుకున్నారు.

"నీ తుపాకి తియ్యమ్మా మేరీ ఆ కుక్కపిల్లని కాస్తకిందికి దింపు తల్లీ.

"నువ్వుకాస్త దీన్ని పట్టుకోనాన్నా, కిందికి దింపుతే చిన్న ముండ కాళ్ళంతా బురదచేసుకుంటుంది. అని కుక్కపిల్లను తండ్రికి అందించి పడవలోకి తుపాకి పెట్టితెరచి ముఖమల్ కుషన్

మధ్య భద్రంగా దాచిన దూరదర్శిని అమర్చబడిన చిన్నసైజు 22 బోర్ రైఫిల్ తీసింది. బోల్టుయాక్షన్ సరిచూసుకునేందుకు రెండుమూడుసార్లు ముందునుంచి వెనక్కి బోలును కడకడ లాడించి "ఓకే" అనుకొని భుజానికి తుపాకిఎత్తి ఎడమకన్ను మూసిదూరదర్శినిగుండా కుడికన్నుతో గురిచూస్తూ చెరువుమీద నుంచి తుపాకిని మెల్లమెల్లగా తిప్పుతూ అలా అలా ఒడ్డుమీదకి తిప్పింది. అల్లంతదూరంలో నిన్నటినుంచీ జమచేసి పట్టుకొచ్చిన రబ్బరు బుంగల్లో నీరు నింపుతున్న ఆనంద్‌బాబు దూరదర్శినిలో సూటిగా కనిపించాడు. సన్నగా రివటలాగ ముచ్చటగా మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని బుంగలో నీరు నింపుతున్న ఆనంద్‌బాబు మీద నుంచి దృష్టి మరల్చలేక పోయింది మేరీ, ఆనందబాబు దూరదర్శినిలో మరింత అందంగా ఆనందంగా కనిపిస్తున్నాడు. "అమ్మా నీ కుక్కని తీసుకోతల్లీ. మూతి నాకేస్తుంది" అన్న తండ్రి మాటల్తో ఎక్కడో విహరిస్తున్న మేరీ తృళ్ళిపడి ఈ లోకంలో పడింది.

"విస్కీకి మామయ్య మూతిమీద మోజు ఎక్కువ కలిగి నట్టుంది, ఏంటిసంగతి మామయ్యా ఏంవాసన కొడుతుందో యేమో" అని కన్నుగీటి ఎక్ఎక్‌మని రెండుసార్లు తాగినవాడిలా బెక్కుతూ శామ్యూల్‌వైపు చూశాడు. అందరూ గొల్లుమని నవ్వారు కుక్కపిల్లకూడా కుయ్‌కుయ్‌మని నవ్వింది.

"సైలెన్స్, సైలెన్స్ హియర్ మీ" అంటూ ముగ్గురు మధ్యకూ తోసుకుంటూవచ్చి చేతుల్ని నడ్డిమీద ఆనించి వెదురు బద్దలా వెనక్కివంగి ఉపన్యాస ధోరణిలో "డియర్ లేడీస్ అండ్ జంటిల్‌మన్. మనం, ఈ రోజు, ఇక్కడ ఇప్పుడు ఎందుకు సమా

వేశమయ్యామో అందరికీ తెలిసిన విషయమే. శ్రీ శ్రీ రఘునాధ రావు జమీందారుగారి సుపుత్రికారత్నం కన్నె మేరమ్మ పెంచు తున్న కుక్కపిల్ల బారసాలని పురస్కరించుకొని మనం అంటే మన మందరం డక్ షూటింగ్ అంటే బాతులపేటకి బయలుదేర బోతున్నాం. ఈ శుభ సందర్భంలో మేరీ. వాళ్ళ డాడీ గాస్ కొట్టి నట్టు. 22 బోర్ రైఫిల్ షూటింగులో తన ప్రావీణ్యతను. అందరూ చూసి మెచ్చుకొని ఆమెకు మేకతోలు కప్పేటట్టుగా ప్రదర్శిస్తుం దని విశ్వసిస్తున్నాను" అని ఒక్క బిగిని గుక్కతిప్పకుండా చెప్పాడు. ఆనందబాబు "సోడాలైనా లేవే. ఈ కురవెధవ గొంతుక అర్చుకుపోయింది....ఒరేయి నువ్వు ఆ రాయి దగ్గర నిలబడ్డా. నీ టోపీని ఎగరగొట్టేస్తుంది మేరీ. నువ్వు రైఫిల్లో గుళ్లుపేర్చు" అన్నాడు రఘునాధరావు.

"తల్లితండ్రులకు ఒక్కడే కొడుకుని మావయ్యా—ఏం మేరీ!....ఆల్‌రైట్. ఇదిగో నీరు నింపిన రబ్బరు బుంగలు. ఆరాయి మీద నిల్చుంటూ చెరొకటి చేత్తోపుచ్చుకుని. రెండు షాట్స్‌తో రెండిటినీ కొట్టేయ్యాలి—నీ పుణ్యముంటుంది నా జబ్బ ఊడదీ సెయ్యకు" అంటూ పరుగెత్తుతూపోయి ఇరవైగజాల దూరంలో ఉన్న రాయిమీద నిల్చున్నాడు. రబ్బరు బుంగల్ని చెరో చేత్తో గట్టిగా పట్టుకుని చేతుల్ని బార్లాచాచి "యస్ రెడీ" "తుపాకీవైపు చూడకు జడిసిపోగలవు. గట్టిగా కళ్ళుమూసుకొని ఆంజనేయ దండకం చదువుకో" అన్నాడు రఘునాధరావు చేతికర్రమీద ఆనుకుంటూ.

"ఏం ఫరవాలేదు మామయ్యా....ఓశ్! ఒహో! వాడిఫోజు ఇంకెంతసేపు కానీ" అన్నాడు బిగుసుకుపోతూ ఆనంద్.

"యూ సిల్లీ బోయ్. చూప్!" అంది చిలిపిగా చూస్తూనే మేరీ.

"రెడీ! వన్. టూ...." కౌంటు చేస్తున్నాడు రఘునాథరావు.

"త్రీ"

"ఠాప్, ఠాప్" మని తుపాకీ పేలింది బుంగలు తుప్ తుప్ మని చిట్లిపోయి, ఆనంద్‌బాబు ముఖంమీద నీళ్ళుజల్లుమని చిమ్మాయి నోట్లోకి, ముక్కులోకి కూడా దూరిపోయాయి.

"వెల్ డన్ మేరీ, వెల్ డన్" అంటూ ఉక్కిరి బిక్కిరై పోతూ నోట్లోకి పోయిన నీళ్ళని ఉమ్ముకుంటూ. చేతుల్తో ముఖం తడుచు కొంటూ పరుగు పరుగున మేరీ దగరకు వచ్చి, "కన్‌గ్రాచు లేషన్సు" అని చెయ్యి కలవబోయాడు. మేరీ చెయ్యిని వెనక్కి లాక్కొంది ప్రక్కన మనుషులున్నారు జాగ్రత్త అన్నట్లుగా చూస్తూ.

"తోక ముడుచుకోరా డామిట్. చూశావా అమ్మాయి తడాకా" అన్నాడు సగర్వంగా రఘునాథరావు,

"చాలా బాగా కొట్టావమ్మా. వెరీ ఫైన్" అంటూ శామ్యూల్ కోటు జేబులోంచి చాక్లెట్‌తీసి మేరీకి రఘునాథరావుకి తలా ఒకటిచ్చి, ఆనంద్‌కి కూడా ఇవ్వబోతుండగా....

"వాడికెందుకోయ్! ఓడిపోయింది కాకుండా అంటూ ఇవ్వ కుండా వారించాడు శామ్యూల్ని రఘునాథరావు.

"సరండరైపోయాను మామయ్యా. ఇంకెందుకు. పోనీ గుంజీలు తియ్యమంటావా తీస్తాను"

"తీస్తానంటే కాదోయ్ తియ్యి."

"అంతేనంటావా .. ఒకటి...." అని చెవులు పట్టుకొని మేరీ వైపు చిలిపిగా చూస్తూ తియ్యడం మొదలెట్టాడు.

"మరీ ఆట పట్టించకు రఘూ! నువ్వు మరీ కు రాడి వైపో తున్నావు. ఇదిగో చాక్లయిటుతీసుకో ఆనంద్. ఇహ బయల్దేరండి ఇప్పటికే చాలా ఆలస్యమైంది" అంటూ వేట ప్రయాణానికి సిద్ధ మయ్యాడు శామ్యూల్.

"నాన్నా. నేను ఒక జట్టు"

"శామ్యూల్‌గారూ, నేనూ ఒకజట్టు అంటూ మేరీతో కలిసి పోతేనే బాగుండునని లోలోన మదన పడిపోతున్నాడు ఆనంద్ బాబు.

"ఆహా! అలా కాదమ్మా, నువ్వూ వాడూ కలిసి ఒక పడవ ఎక్కండి. ఇంతటితో వీడ్ని ఇలా విడిచి పెట్టేస్తే లాభంలేదు. నీ షూటింగ్ తడాకాచూసి వీడు సిగ్గుతో కృంగిపోవాలి. కబుర్లుకాదు ఇప్పుడైతే గుంజీలు తప్పించుకున్నాడు. వేటఅఖరికి ఎవరు ఎక్కువ పిట్టలు కొడితే వాళ్ళుడజను గుంజీలు తియ్యాలి. శామ్యూల్ ముందే చెప్తున్నాను తరువాత నువ్వు అడ్డుకున్నా లాభంలేదు? అమెరికా ట్రాప్ షూటింగు ఛాంపియన్ ఆట మొన గాడు. చూద్దాం వీడికోతలు. నువ్వెళ్ళి ఆ పడవలో కూర్చోమ్మా."

"ఆహా! ఈవిడితోనైతే వేట చేసినట్టే కొట్టబోయేది ఎగిరే పిట్టల్ని. ఈదే పిట్టల్ని–టార్గెట్టుల్ని. రబ్బరు బుంకల్ని కాదు.... హుం అంటూ బైటకి విసుక్కుంటూ మేరీ ఎక్కిన పడవలో ఎక్కాడు జోడుగుళ్ళ తుపాకీ సరిజేసుకొంటూ, లోపల మనస్సులో మాత్రం. మేరీ దగ్గరగా కూర్చొని కబుర్లాడుకుంటూ వేట చేసేఛాన్సు దొరికినందుకు గొప్ప కులాసాగా వుంది.

"కూర్చోడం కాదు. నువ్వు పడవ నడపాలి."

"హరి భగవంతుడా ఏం ఖర్మరా" అని గొణుక్కుంటూ తెడ్డు వెయ్యటం మొదలెట్టాడు. పడవ మొత్తంమీద రైఫిలు పట్టుకొని మేరీ కూర్చుంది. కాళ్ళ దగ్గర కుక్కపిల్ల పడుకుని చూస్తోంది. ఏమీ అర్థంకాక.

రెండవ పడవలో శామ్యూల్, రఘునాధరావు కూర్చున్నారు. నేను వేసిన ప్లాను చూశావా అన్నట్లు శామ్యూల్ వైపు చూసి సన్నగా నవ్వాడు రఘునాధరావు ముందే గ్రహించానులే అన్నట్టు నవ్వుతో సమాధానం చెబుతూ పడవ కదిలించాడు. తెడ్డువేస్తూ శామ్యూల్.

"విష్ యూ బెస్ట్ ఆఫ్ ది లక్"

"విష్ యూ ది సేమ్" అంటూ రెండు జట్లూ ఉత్తరానికి. దక్షిణానికీ చెరొకటిగా విడిపోయాయి. పడుచువాళ్ళ పడవ ఉత్తరానికి. ముసలివాళ్ళ పడవ దక్షిణానికి బయలుదేరాయి బాతుల వేటకి.

7

పులిచెరువు సుమారు రెండు మైళ్ళ పొడవుంటుంది. కుడివైపున ఆనుకొని సుదీర్ఘ పర్వతశ్రేణి ఎడమవైపు అక్కడక్కడ నల్లరాతి గట్టులు, సిరిగ్గా కొలిచి గట్టుకట్టినట్లు చెరువు మధ్యన ఎడమవైపు గట్టునుంచి లోపలికి కొంతవరకూ చొచ్చుకుపోయిన ఒక నల్లరాతి గుట్టచూడటానికి అందంగా ఉన్నాయి. దూరం నుంచి చూస్తే చెరువు రెండుభాగాలుగా విడిపోయినట్లు కనిపిస్తుంది. మధ్యనున్న గుట్టవల్ల, గాని ఇవతల భాగంనుంచి పడవలు గుట్టచుట్టూ తిరిగి ఆవలి భాగానికి వెళ్ళడానికి తగినంత జాగావుంది. కుడివైపు పర్వత శిఖరంమీద ఒక పెద్దకొండరాయి

గట్టిగా ఊపిరి పీలిస్తే కదిలి రాలిపోయేటట్టు తేలిగ్గా అనుకొని చెరువు మీదికి భూతంలా వాలిపుంది కొన్నివందల సంవత్సరాల నుంచి.

మేరీ ఆనంద్‌లపడవ పడుచుదనపుహోయలతో నాచును తోసుకొంటూ వయనిస్తోంది. ఆనంద్ తెడ్డువేస్తున్నాడు. మేరీ పిట్టల్ని చూస్తోంది! సూర్యకిరణాలు మేరీ ఎర్రఊలుకోటు మీద పడి మంచుబొట్లల్లో ప్రతిఫలిస్తూ వినూత్నకాంతుల్ని విరజిమ్ము తున్నాయి. ఉదయాన్న వేస్తున్న చలిగాలుల తాకిడికి మేరీ ముఖంమీద రింగులు తిరిగిన ముంగురులు అల్లలలాడుతుంటే తన్మయత్వంతో చూస్తున్నాడు ఆనంద్‌బాబు. చెరువునిండా తామ రాకులు వాటిమీద ముత్యాల్లాంటి నీటిబిందువులు. పెనవేసుకున్న నాచువాటిమధ్య రక్తారుణ వర్ణంలో వికసిస్తున్న ఎర్రకలువలు. వాటిమీదవాలెనల్లతుమ్మెదలగుంపులతో ప్రకృతి అతిరమణీ యంగా, నేత్రపర్వంగా ఉంది ఆ ప్రశాంత ప్రకృతి మధ్య పడుచుతనపు కోర్కెల్ని నింపుకున్న అబ్బాయి, అమ్మాయి.

అమ్మాయితో మాట్లాడాలని అబ్బాయి నీళ్ళు చిమ్మాడు.

అమ్మాయి ఒళ్ళుపులకరించింది. హృదయవీణనుఎవరో మీటి నట్టయింది. సిగ్గు ముంచేస్తోంది. చిరుకోపం ముక్కుమీద స్పష్టా స్పష్టంగా గోచరించింది. సిగ్గులోని చిరుకోపంతో "ఏమిటిది? మా నాన్న చూస్తాడు....పిట్టల వేటకొచ్చి సరసాలేమిటి?"

ఏదో సమాధానం చెప్పబోయాడు కాని ఏమిటి చెప్పాలో స్ఫురించలేదు.

పడవ గుట్టచుట్టూ తిరిగి అవల భాగంలో పడింది. ముసలి వాళ్ళ పడవ కనుమరుగైంది. ఏం మాటలు కదపాలా మేరితో

అని తల బద్దలు కొట్టుకుంటున్నాడు ఆనంద్‌బాబు. పాండుండి నెత్తిమీదనుంచి బాతులు అరుచుకుంటూ ఎగిరి వెళుతున్నాయి. అవేమీ వీళ్ళ కర్ణపుటానికి సోకడంలేదు. బాతుల వేట మరచిపోయారు. మరి మరిచిపోరూ—

"నాతో పడవలో రానన్నావుగా ఎందుకొచ్చావు" అంది మేరీ, వంగి తామరాకులమీద కుడిచేత్తో నీళ్లు తుళ్ళిస్తూ.

"అయామ్ సారీ, కోపమొచ్చిందా" తెడ్డెయ్యడం ఆపుతూ.

"ఊ:...."

"దాసరి తప్పులు దణ్ణంతో సరి" దణ్ణం పెడుతూ.

ఆపుకోలేక ఫక్కున నవ్వింది. కోటిమల్లెలు వికసించినట్లయింది.

"అట్టే నవ్వకు. వచ్చేవాడికోసం కాస్త భద్రంగా దాయి"

"ఛీ! పో...." సిగ్గుతో ముఖానికి చేతులు కప్పుకుని వేళ్ళ సందుల్లోంచి కొంటెగా చూసింది ఆనంద్‌బాబు వైపు.

ఆనంద్‌బాబు తెడ్డువెయ్యటం ఆపినా పిల్లకెరటాల తాకిడికి మెల్లగా పడవ కదుల్తూనే వుంది. అమ్మాయి క్రీగంటి చూలపుకు సమ్మోహితుడైపోతూ ఆనంద పారవశ్యంతో చిన్న ఇంగ్లీషు ట్యూను ఈల వేస్తూ. తిరిగి తెడ్డు హుషారుగా, జోరుగా వెయ్యనారంభించాడు.

"జంయ్" మని పరుగులు తీసింది పడవ నాచును చీల్చుకుంటూ. పడవ కింద పడి నీటిగడ్డి చిటపటలాడుతోంది. గట్టుపైన మామిడిచెట్టు మీద కోయిల కూస్తోంది పరదలు (చిన్నసైజు బాతులు) ఒకదాన్నొకటి తపతప రెక్కలు కొట్టుకుంటూ వెంటాడు

తున్నాయి. తన ఊలపాటకిలయగా మేరీ కాళ్ళు కదుపుతుండడం ఆనంద్‌బాబు గ్రహించాడు. టకటక మని మేరీ చేసే లయబద్ధ మైన కాలిజోళ్ళ చప్పుడు ఆనంద్‌హృదయానికి కోటి అప్సరసల కాలి అందియల మ్రోతగా వినిపించింది.

"ట్వస్టా?" అన్నాడు.

"నేనేం దొరసాన్ని కాదుగా"

"పోనీ ఊ ర్వశివే అనుకో, చేసేదేదో పూర్తిగా చెయ్య రాదూ"

"ఆహా....అటు చూడు"

"ఏంటి"-

"కొంగ నీలాగే జపం చేస్తోంది"

"దేవి సాక్షాత్కారం కోసమేమో?"

దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా ఢాం: ఢాం: ఢాం; ఢాం: మని తుపాకీ కాల్పులు వినవచ్చాయి చెరువు ఆవలి భాగం వైపునుంచి. అంత వరకు ప్రశాంతంగా ఉన్న ప్రకృతి కల్లోల పడిపోయింది, ఈదు తున్న పిట్టలు జంయ్ జంయ్ మని లేచిపోయాయి. కొంగలు "క్రాక్కా" మని గోలచేస్తూ భయంతో ఎగిరి పోతున్నాయి తీతువ పిట్టలు బెదిరిపోయి టిట్టిటిటివ్ టిట్టిటిటివ్ మని అరుచుకుంటూ వలయాకారంగా నీటిమీద తిరుగు తున్నాయి. నీటి ఒడ్డున కప్పలు అదిరిపోయి తుప్ తుప్ తుప్ మని నీట్లో దూకుతూ దాక్కొంటు న్నాయి, "పాములవార(పెద్దసైజు కొంగ) కార్, కార్, క్క క్క" మని అని అరుచుకుంటూ రాతిగుట్టమీద కూర్చొని బిత్తరిచూపులు చూస్తోంది.

ఆనందబాబు భ...లున తుపాకీతీసి మేరీ బీ రడీ. ఈవైపు బాతుల మంద వస్తుంది.

మేరీ నిల్చుని నీరెండకు చెయ్యి అడ్డంపెట్టుకుంటూ దూరాన వస్తోన్న బాతుల మందనిచూసి "ఊశ్ చాలా పెద్ద బేచ్ ఆనంద్, నీ తుపాకీతోనే కాల్చు....టపటప రాలిపోవాలి"

తుపాకి మోతకు అదిరిపోయిన వందలాది బాతులు పెద్ద మందగా జంయ్యి...ని వస్తున్నాయి దూరానికి మబ్బు కదలి వస్తోందా అన్నట్టుగా ఉంది. బాతులు ఇంకా దూరంలో ఉన్నా వాటి సవ్వడి స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది....రానురాను బాతుల గుంపు దగ్గరౌతుంది.

తుపాకీ భుజానికి ఆనించి గురిపెడ్తూ సిద్ధంగా ఉన్నాడు ఆనంద్. గురికి బాతుల గుంపు సరిగ్గా అందిన తక్షణం కాల్చేద్దామని,

వచ్చేస్తున్నాయి....దగ్గరగా....మరింత దగ్గరగా... ఊపిరి బిగబట్టి తీక్షణంగా గురిచూస్తున్నాడు ఆనంద్ ఇంతలో గుంపులో రెండు మూడు బాతులు మెడలు ప్రక్కకు త్రిప్పుతూ కార్;కార్, మని సన్నగా అరిచాయి.

"మేరీ నువ్వు కూర్చుండిపో కదలకుండా కూర్చో. నీ ఎర్రకోటు వాటికి అనుమానం కలిగిస్తున్నట్టుంది. గుంపు మళ్ళిపోగలదు.

కోటు విప్పి బైటకి కనపడకుండా దాచుకొంటూ తుపాకీని పక్కకుపెట్టి కదలకుండా నిల్చుంది మేరీ.

రివ్వున బాతులమంద వచ్చేసింది సరిగ్గా అనుకున్న గురికి జొడుగుళ్ళ తుపాకీ "ఢాం! ఢాం! మని పేలింది.

దబ్ దబ్ మని కొన్ని బాతులు పడిపోయాయి. నాలుగైదు దెబ్బలుతిని టపటపమని రెక్కలు కొట్టుకుంటూ ఎగరబోయి పడ్తూ లేస్తూ నీటి మీద చటపట కొట్టుకుంటున్నాయి. మిగతా గుంపు కార్ కార్ కార్ మని అరుచుకొంటూ చెల్లాచెదురుగా పారిపోతున్నాయి. ఈలోగా మెరుపులా మరో రెండు తూటాలు బిగించి ధన్ ధన్ మనిపించాడు. మరో మూడు నాలుగు రాలిపోయాయి. పిటల అరుపులు దెబ్బలుతిన్న పిట్టల కీచుగోల తుపాకీ పొగతో నిండిపోయిందా ప్రాంతమంతా.

గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకొని తుపాకీ దించి విజయగర్వంతో చూశాడు మేరీ వైపు ఆనంద్‌బాబు.

పట్టరాని ఆనందంతో మేరీ "గుడ్‌షాట్ ఆనంద్. బాగా కొట్టావ్" అంటూ పడిపోయిన పిట్టల్ని పొగకి చేతులు అడ్డంపెట్టుకుంటూ, ఒకటి, రెండు....మూడు అని మొత్తం పదకొండు పిట్టల్ని లెక్కపెట్టింది, దెబ్బలుతిని కొట్టుకుంటున్నవి మరో ఐదు.

మేరీ పడవ నడుపుతుంటే, ఆనంద్ పడిపోయిన పిట్టల్ని ఒక్కొక్కటినీ అందుకొని పడవలో పడేశాడు. దెబ్బలుతిన్న పిట్టలు అందకుండా అటూ ఇటూ పారిపోతుంటే "పట్టుకో" "అటు" "అహఁ ఇక్కడ" "అరెరే పారిపోతుంది" అంటూ ఒకళ్ళ మీద ఒకళ్ళు పడిపోతూ నానా ఇద్దైపోతూ మొత్తంమీద అన్నింటినీ ఏరి రెక్కలు కట్టి పడేశారు. ఇంకా పడవలో గింజుకొంటూ గిలగిలలాడుతున్న పిట్టల మీదకి కుక్కపిల్ల భౌ!భౌ! మని అరుచుకుంటూ వాటి మీదపడి పళ్ళతో పట్టి విదిలించి పారేస్తుంటే దాన్ని అతి కష్టంమీద పట్టుకొంటు మందలిస్తోంది మేరీ.

ఉండుండి అవతలి భాగంలోనుంచి తుపాకులు ధన్ ధన్ మంటున్నాయి, తుపాకులు పేలినపుడల్లా పిట్టల అరుపులతో నిండి పోతోంది పులిచెరువు.

తిరిగి తూటాలు నింపుకొని ఇంకా మీదికి బయలుదేరారు పడవ నడుపుకొంటు, తుపాకీ ధ్వనులకు పిట్టలుబాగా అదిరి పోయాయి. పారిపోయాయేమో ఎక్కడా కనిపించడంలేదు. అక్కడక్కడ ఒకటిరెండు తెల్లకొంగలు. నీటికాకులు మాత్రం ఉన్నాయి. మేరీ బైనాక్యులర్స్ తీసిచెరువంతా కలయచూసింది. ఎక్కడైనా పిట్టలు కనిపిస్తాయేమోనని దూరంగా స్నైపులు (ఉల్లంకిలు) మంద ఎగురుతూ ఇటు వస్తుండడం కనిపించింది.

"ఆనంద్ స్నైపులు వస్తున్నాయి సిద్ధంగా ఉండు."

"మేరీ మనం పడవమీద ఉంటే లాభంలేదు, చాలా షైబర్డ్స్, ఆనవాలుపట్టి తుర్ మని పారిపోతాయి? నువ్వు పడవ తీసుకొని ఒడ్డుకుపోయి ఆ చెట్టుకింద కూర్చో నేను దిగివెళ్ళి ఎక్కడయినా దాగొని కొడ్తాను." అని అలానే దిగిపోయాడు నీట్లోకి పులిచెరువులోతు తక్కువ. ఎక్కడో మధ్యన తప్పించి చాతీ దాటదు నీరు నాచు బురదమాత్రం నిండుగా ఉంటుంది. మోకాలదాకా బురదలో దిగిపోయాక నాచును తోసుకొంటు తుపాకీని చంకన పెట్టుకొని వంగుతూ పదిగజాల దూరంలో ఉన్న జమ్ముగడ్డి పొదలో నక్కి ఇంకా తల ఎక్కడైనా బైటికి కనిపించి పోతుందేమోనని ఇంత నాచుతీసి తలమీద పెట్టుకొని స్నైపులు రాకకోసం వెయ్యికళ్ళతో గడ్డిసందుల్లోంచి చూస్తున్నాడు.

ఒడ్డున చెట్టుకింద కూర్చున్న మేరీ నాచు నెత్తిమీద పెట్టు కొని గడ్డిలో దూరి కూర్చున్న ఆనందబాబు వాలకాన్ని, అతన్ని

చూస్తూ ఉండుండి నవ్వుకుంటోంది. ఆకాశంమీద మబ్బులు కూడుతున్నాయి.

అలా సుమారు పదినిమిషాలు కూర్చున్నాడు ఆనందబాబు నిరీక్షిస్తూ. ఎలా అయితేనేం స్నైపులు కనుచూపుమేరలో కనిపించాయి. ఆనందం పట్టశక్యంకాకుండా వుంది ఆనంద్‌బాబుకి.

స్నైపులు ఎగరడం ఒకేస్థాయిలోవుండదు. ఇట్నుంచి అటు అట్నుంచి ఇటు మీదికి, కిందికి ఇష్టంవచ్చిన వైపు చక్ చక్ మని మెరుపు వేగంతో ఎగుర్తుంటాయి వాటిని కాల్చడానికి ప్రత్యేక నైపుణ్యం కావాలి.

అదృష్టవశాత్తూ స్నైపుల గుంపు ఎగుర్తూ ఆనంద్‌బాబు వైపు సూటిగా రివ్వున బాణంలా వచ్చేస్తున్నాయి... అలా పది గజాల దూరందాకా రానిచ్చాడు. గుంపు మధ్యగా గురిచూసి ట్రిగ్గర్ నొక్కబోయాడు అంతే ఆ క్షణంలోనే హఠాత్తుగా అంత గుంపున్నూ ఆ వేగంతోనే "రయ్" మని వెనక్కి తిరిగి అట్నుంచి ఇటు ఇట్నుంచటు గడబిడిగా ఎగిరిపోతూ కాల్చడానికి వీలు కాకుండా పారిపోయాయి.

"డామిట్! మంచి ఛాన్సు మిస్ అయిపోయింది," అని విసుక్కుంటూ లేచి నాచు తీసిపారేసి తల బరబర బరుక్కొంటు తుపాకీ భుజాన్వేసుకొని ఉస్సురుమంటు బయలుదేరాడు. బురదలో కూరుకుపోతున్న కాళ్ళని ఈడ్చుకొంటూ.

"స్నైపు షూటింగంటే తమాషా అనుకున్నావేమిటి? అయిందా దొరగారి పని. మా డాడీ అయుంటేనా, పువ్వుల్లాగా రాల్చేసుండేవాడు" అంటూ ఆనంద్‌బాబును డౌన్ చేయడం మొదలెట్టింది మేరీ.

"చ్చా! మాంచి ఛాన్సు పోయింది మేరీ....అయినా. అవి నిన్ను చూసే పారిపోయాయి ఒడ్డున చెట్టుకింద దాగొని కూర్చొమంటే ఫోజులు కొట్టుకుంటు స్పష్టంగా బయటకు కనిపించి పోతుంటే పారిపోవూ?"

"బాగుందీవరస మధ్య నామీద తోసేస్తావేం, మరి అంత దగ్గరగా రానిచ్చావెందుకు పిట్టల గుంపు కాస్త దూరంగా వుండగానే కొట్టలేకపోయావ్?"

"ప్లయిట్ చాలా ఇరెగ్యులర్‌గా వుంది. వీలులేకపోయింది. ఏం జేస్తాంపోనీ" అని చిన్న చినుకులు పడుతుంటే తలెత్తి చూశాడు. రెండుగూడబాతులు భార్ భార్ మంటు ఎక్కడ నుంచివచ్చాయో గుడ్డివేగంతో అప్పుడే ఆనంద్‌బాబు తల మీది నుంచి దాటేస్తున్నాయి. కనురెప్పపాటులో తుపాకీ ఇంకా భుజానికి ఆనించకుండానే "ఢాం" మనిపించాడు. ఒకటి చక్రంలా గిరగిర తిరుగుతూ దబ్బున నీట్లో పడిపోయింది. రెండోది భార్ భార్ మని అరుచుకుంటూ పారిపోతుంటే దాన్నికూడా కాల్చేద్దామని తుపాకీని తిప్పాడు కానీ పేలలేకపోయింది.

టపటప మని చినుకులు పడటం ప్రారంభించాయి.

"వెరీ ఫైన్ షాట్ ఆనంద్ ...చినుకులు పడ్తున్నాయి త్వరగా వచ్చేసేయ్."

పడిన బాతునుగూడ చేతపుచ్చుకొని నెత్తిమీద చినుకులకు చెయ్యి అడ్డుపెట్టుకుంటూ గబగబా ఒడ్డుకు వచ్చేస్తున్నాడు.

"క్విక్! క్విక్! ఊ! త్వరగా వచ్చేసేయ్ తడిసిపోతున్నావ్ ఆ పిట్టనిలా పారెయ్."

"బురదలో కాలు అంటుకుంది. కాస్తచెయ్యియ్యి" అన్నాడు పిట్టని గట్టుమీదికి విసిరేస్తూ.

మే చెయ్యి అందించింది. ఊత పట్టుకొని లేస్తూ చటాలున తన మీదికి లాక్కున్నాడు. బేలెన్సు తప్పి ఇద్దరూ నీట్లో దబాలున పడ్డారు. ఇద్దరి బట్టలు బురదతోనూ, నీటితోనూ మునిగిపోయాయి.

"అయామ్ సారీ" అంటూ మేరీని లేవదీశాడు.

"పో! ఆనంద్" అంటు కొంటెగా ప్రక్కకు తోసేసింది. చేతుల గాజులు గల్లుమంటుంటే.

"ఊహూ!....." అలానే చెయ్యి పట్టుకొని

"శ్! అదిగో మా డాడి వస్తున్నాడు"

"మీడాడి అవతల మనం ఇవతల"

సిగ్గుతెరలు కమ్మేస్తున్నాయి మేరీకి. మేరీనడుంమీద చెయ్యివేసి ఇద్దరూ చెట్టుకిందకు పరుగెత్తి చెట్టు మొదట్లో కూర్చున్నారు.

వర్షం జోరుగా కురుస్తోంది. చిన్న చిన్న ఉరుములు ఉరుము తున్నాయి చలిగాలివీస్తోంది.

"మా నాన్నంటే నీకంత హడలెందుకు?"

"మీ డాడీ మీసాలు చూస్తుంటే తంతాడేమోనని భయం!"

"ఓయబ్బో?....ఊ మానాన్న ఏసంగతైనా అడిగాడా" తల దించుకొంటూ.

"ఏ సంగతి" అర్థంకాక?

"మొన్న నన్ను మా నాన్నడిగాడు...."

"ఏమిటి"

"చెప్పను ఫో"

"చెప్పొదూ మరిన్నూ"

"సిగ్గేస్తుందమ్మా.... ఊహూ"

"ఓయమ్మో.... పోనీ అటు ముఖం తిప్పి చెప్పు"

"ఆనంద్‌ని పెళ్ళాడతావా అని"

"అహ్హా! కొంపతీసి పెళ్ళాడతనన్నా వేమిటి"

"పెళ్ళాడను పొమ్మన్నాను"

"థాంక్యూ! థాంక్యూ!"

కిసుక్కున నవ్వి ముఖం పక్కకు తిప్పింది.

"ఆ నవ్వు నన్ను చూడనీ" అని జడ పట్టుకులాగాడు

"ఛీ! పో!" అంటూ ఆనంద్ ఒళ్ళోవాలిపోయింది ముఖం దాచుకొంటూ.

"మరి నువ్వో"

"నిన్ను చూసి రమ్మనేగా అమ్మ పంపింది. ఇదిగో మేరీ నువ్వొద్దన్నా నిన్ను పెళ్ళాడేస్తాను అంతే. లేదా అమాంతంగా ఎత్తుకు పోతాను" అంటూ ఎత్తబోయాడు.

"ఎక్కడికి? అమెరికాకా!" అంది ఆనంద్‌బాబు బూటుని వేలుతో రాస్తూ.

"డిస్నీలాండ్‌లో దేవకన్యలా తిప్పుతాను"

"నేను దేవకన్యలా ఉన్నానా! ఉహూ" అని ఆశ్చర్యంగా బుంగమూతేసుకొని కళ్ళు తిప్పుతూ ఫక్కున నవ్వింది. మబ్బులు నిండిన ఆకాశంలో విద్యుల్లత ఛటాలున మెరిసింది.

కుక్కపిల్ల ఆకులమధ్య దూరి నిద్రపోతోంది మహా అలిసిపోయినట్లు.

ప్రక్కనే చిన్న ఎర్రగన్నేరు పువ్వుతుంచి మేరీ తల్లో తురిమాడు ముచ్చటగా.

క్షణంసేపు ఎవ్వరూ మాట్లాడలేకపోయారు ఆనంద పారవశ్యంలో.

8

అప్పటికి వర్షం తగ్గుముఖం పట్టింది. చినుకులు సన్నగా పడుతున్నాయి చెట్ల ఆకుల మీదనుంచి నీటిబొట్లు మేరీ ఆనంద బాబుల మీద ఉండుండి టపటపమని రాల్తున్నాయి. వింతలోకాల్లో విహరిస్తున్నవాళ్ళకు మల్లెలు రాల్తున్నట్టుంది.

బార్! బార్! బార్! అనే విషాద ధ్వనితో వాళ్ళు త్రుళ్ళిపడి లేచారు. బార్ బార్ మంటూ జంటని పోగొట్టుకున్న ఒంటిబాతు అరుచుకుంటూ తలిచెలి పడిపోయిన స్థలంమీద తిరుగుతోంది. చెవులు గింగురుమనే ఆ అరుపులు హృదయ విదారకంగా ఉన్నాయి.

"ఛ్ఛో! పాపం, ఇందాకటి గూడబాతుల జంటలో ఒకటి, చచ్చిపోయినదాని గురించి విలపిస్తూ పిలుస్తోంది. ఆమూగజీవి ఆర్తనాదం ఎవరు వింటారు? ఇంకా వస్తుందేమోననే ఆశతో అంతా కలయజూస్తూ పిలుస్తోంది" అంది మేరీ విచారంగా.

"అవును మేరీ, నాకూ ఆ అరుపులు వింటూంటే బాధగా ఉంది. దీన్నికూడా కాల్చేస్తాను ఏగొడవా ఉండదు" అంటూ ప్రక్కనున్న తుపాకితీసి గురిచూసి ట్రిగ్గర్ నొక్కాడు కూల్చెయ్యడానికి, "క్లిక్" మంది పేలకుండా విధి అనుకూలంగాలేదు.

తూటా పేల్లేదు. అది ఇంకా ఎడబాటుతో కృశించి నశించి పోవాలని గాబోలు దైవసంకల్పం అలానే అరుచుకుంటూ పారి పోయింది. గుండెలు తరుక్కుపోయే ఆ అరుపు దూరమయ్యేదాకా నిశ్శబ్దంగా, జాలిగా విన్నారు.

"పూర్ క్రీచర్ చచ్చినా బాగుండిపోను" అంది మేరీ సహజ స్త్రీత్వంతో.

ఒకవైపువాన వెలుస్తూ వెలుస్తూంటే, మరో వైపునుండి ఎండ వస్తోంది. ఆ ఎండావానల కలయికలో అవిర్భవించిన హరివిల్లు సప్తవర్ణాలతో ఆకాశంమీద ఉదయించింది. అంతవరకు ఒంటరిబాతు అరుపువల్ల బెదిరిపోయిన మనస్సుకి ఈ హరివిల్లు ఆనందాన్నిచ్చి కుదుటబెట్టింది.

వానవెలిసింది. పిట్టలుతిరిగి నీటిమీద మందలుగా కూడు తున్నాయి. దాసరి కోడిపిల్లలతో గడ్డిలోంచి బయటకువచ్చి తిరుగుతోంది. రెయ్యికాళ్ళ పిట్టలు చీపురుపుడకల్లాంటి కాళ్ళేసుకొని తామరాకులమీద పరుగెడుతున్నాయి సూర్యరశ్మి వీళ్ల మీద ప్రతి ఫలిస్తోంటే వెండి కరుగుతున్నట్టుంది.

మళ్ళీ ఆవలిభాగంలో తుపాకులు పేలాయి దూం దూంమని కొండల్లో ప్రతిధ్వనించాయి తిరిగి పిట్టలగోల యధా ప్రకారంగా మొదలైంది.

కుక్కపిల్ల నిద్రలేచి కుంయ్ కుంయ్‌మని గోలచేస్తోంది.

మేరీ ఆనందబాబుల జంట కొత్తశక్తిని పుంజుకొంటు తిరిగి వేటకి బయలుదేరారు. "ఈసారి ఛాన్సు నీదే మేరీ నీ 22 రైఫిలుతీసుకో"మంటూ పడవలో కూర్చున్నారు. కుక్కపిల్ల కూడా పడవ ఎక్కింది. అక్కడక్కడ పిట్టల్ని ఒక్కొక్కటిగా 22 బోరు

రైఫిలుతో మేరీ పేల్చుతోంది, లెక్కపెట్టి కొట్టినట్టు ఒక్కొక్క దెబ్బకి ఒక్కొక్కటి చొప్పున రాలిపోతున్నాయి. ఈ చిన్నసైజు రైఫీలు శబ్దం అతి స్వల్పంగా ఉంటుంది. పక్కనున్న పిట్ట పడిపోయినా రెండవ దానికి అదెందుకు పడిపోయిందో తెలీదు. ఆలోచించుకునేలోగా అదికూడా ఠాఫ్‌మనిపోతుంది. మేరీ రైఫిలు షూటింగ్ అతి ప్రతిభావంతంగా ప్రదర్శిస్తూంటే ఆనంద్‌బాబు నిజంగా నిశ్చేష్టుడైపోయాడు. కొట్టిన పిట్టల్ని ఏరుకుంటూ మధ్య మధ్య కుక్కపిల్లని మందలిస్తూ ఫ్లాస్కులో కాఫీలు తాగుతూ కేరింతలు కొట్టుకుంటూ, నవ్వుకుంటూ, విరగబడుతూ అలా చెరువు ఈవలి భాగం అంతా మూడు నాలుగుసార్లు తిరిగారు. పిట్టల్ని వెతుకుతూ వెంటాడుతూ వేటాడుతూ మధ్య మధ్య ఈదే చేపల్ని చేత్తోపట్టుకోబోతూ మధ్యాహ్నం మూడు గంటలదాకా వినోద యాత్ర సాగించారు. ఇంకా అలానేకొన్ని సంవత్సరాలు తిరిగేవారేమో ఆ కులుకుతో ఆ ఆనందంతో కాని తిరిగిన చోటనే పదేపదే తిరగటంవల్ల బోరెత్తి విసుగెత్తిపోయారు. దాంతో సాయంకాలం కూడా అవుతోంది ఇహ వెళ్ళిపోవాలని ముసలాళ్ళు కూడా ఈపాటికి వచ్చేసి కాచుకొనుంటారు" అని తిరుగు ప్రయాణం కట్టారు గుట్టలుగా పడవలో నిండిన పిట్టలతో

పోతూ పోతూ "గుడ్‌బై టు పులిచెరువు" అంటూ గాలిలో సెల్యూట్ చేసి, ఆఖరిసారిగా బైనాక్యులర్స్‌లో చెరువంతా కలయ జూసాడు. చివరిభాన్సు ఏదైనా తగులుతుందేమోనని— చెరువు కొసన కొన్ని గజాల దూరంగా నత్తగోట్లు మేసుకుంటున్నాయి నత్తల్ని.

19)

"మేరీ నత్తగోట్లు గుంపుంది. అదిగో—పెద్ద మందేగాని అక్కడక్కడ విడిపోయున్నాయి. నీటూ టూ బోర్‌తో ఒక్కటొక్కటిగా అరడజను ఏర్రైయ్యొచ్చు లాస్ట్‌ఛాన్సుపద."

"వద్దుబాబూ అందులో చెరువులోనూ లేవు. దూరంగా ఎక్కడో వున్నాయి, అంతా బురద ఎవరెళ్తారూ?"

"ప్లీజ్! నీకోసం కాదు నాకోసం. నువ్వు ఒడ్డున నిలబడి ఒక్కొక్కటిగ కొట్టెయ్యి. నేను వెళ్ళి ఏరి తీసుకొస్తానుగా. నేలమీద పిట్టల్ని నువ్వుకొడ్తుంటే ఎలాగకొడ్తావో చూడాలనివుంది ప్లీజ్" అన్నాడు గెడ్డం పట్టుకొని బ్రతిమలాడుతూ.

"నేను రాను" అంటూ మూతి తిప్పుకుంది. ఇంకా బ్రతిమిలాడించుకోవాలని. అలా పది సార్లు బ్రతిమిలాడించుకొని బయలుదేరింది.

పులిచెరువును అనుకొని సుమారు మూడెకరాల బురద నేలుంది. వర్షాకాలం ఈనేల మొత్తం అంతా నీటితో నిండి చెరువుతో కలిసిపోయి సరిసమానంగా ఉంటుంది. మిగతా కాలాల్లో ఈనేల కాస్త మెరక అవటంవల్ల అక్కడ నీరెండిపోతుంది. కాని చెరువుకి అనుకొనే ఉండటంవల్ల నీరూరుతూ చెమ్మగా, బురదగా ఉంటుంది. అక్కడక్కడ రెల్లుపొదలు గుబురుగా పెరిగున్నాయి. బురదలో నత్తగుల్లల్ని ముక్కుతో తవ్వుకుంటు నత్తగోట్లు తింటున్నాయి.

ఒడ్డున పడవను ఆపి మేరీ ఆనంద్‌బాబులు కొంతదూరం నడిచి, పక్కనే వున్న నల్లరాయి మాటుగానక్కి కూర్చున్నారు. రాయిమీద తుపాకీని రెస్టుచేసి దూరదర్శినిగుండా నత్తగోట్లను గురిచూస్తోంది మేరీ. సుమారు ముప్పైగజాల దూరంలో చెదురు

మధురుగా నత్తగోట్లు మేసుకొంటున్నాయి. సాయంకాలమవు తోంది. నల్లటి బురదనేలమీద నత్తగోట్లు తెల్లగా సుస్పష్టంగా రైఫిలుకు అమర్చిన దూరదర్శినిలో కనిపిస్తున్నాయి.

"బీ క్విక్ మేరీ ఫైర్" అన్నాడు ఆనంద్

"ఠప్!..ఠప్!..ఠప్!..ఠాప్!.ఠాప్!" మని ఐదుసార్లు తుపాకీ పేలింది. ఐదుపిట్టలు అక్కడికక్కడే పడిపోయాయి. మిగతావి పసిగట్టి ఫరఫర మని రెక్కలు కొట్టుకుంటూ ఎగిరిపోయాయి.

"నువ్విక్కడే వుండు నేనుతెస్తాను." అంటూ పరుగెత్తు కుంటూ పోయి ముందు దగ్గరలో పడివున్న రెండిటిని పట్టుకొచ్చి గట్టుమీద విసిరేశాడు. కాస్త దూరంలో ఒకటి. ఆ పక్కనే మరొకటి, ఇంకా కొంచెందూరంలో మరొకటి పడున్నాయి. బూటు కాళ్ళు బురదలో కూరుకుపోతున్నా లెక్కచెయ్యకుండా అతి కష్టంమీద కాళ్ళు పైకిలాక్కుంటూ మొత్తంమీద మూడింటిని పట్టుకొని "అన్నీ దొరికిపోయాయి మేరీ" అంటూ మూడు పిట్టల్ని మోసుకొంటు వస్తున్నాడు.

"ఆనంద్ ఇలా రాకు బురదలో కాళ్ళుకూరుకుపోతున్నాయి. అలా ఆ పక్కనుంచి తిరిగిరా. అక్కడ నేల కాస్త ఎండుగా వున్నట్టుంది. ఆ గట్టు దగ్గరకు వచ్చేసెయ్. నేనూ అక్కడికే వస్తున్నా" అంటూ చిన్న పరుగు తీస్తూ ఆ గట్టు దగ్గరికి వెళ్ళింది. ఆనంద్ చుట్టు తిరిగి వస్తున్నాడు. నేలకాస్త గట్టిగానే వుంది రాను రాను మరింత గట్టినేల తగిలింది.

"హమ్మయ్యా! ఇటు బురదలేదు. నేల గట్టిగా వుంది" అంటూ మూడు పిట్టల్ని భుజాన్ని వేసుకొని. గట్టునున్న మేరీ

కామాన్! కమాన్!" అని చేతులు చాచి కవ్విస్తూ పిలుస్తుంటే "ఎస్, ఎస్. కమింగ్ డియర్" అంటూ నవ్వుతూ ఒగుర్చుకుంటూ పరుగెత్తుకొస్తున్నాడు మేరీ దగ్గరకు. పరుగెత్తుతూ పరుగెత్తుతూ ఒక దగ్గర బుసుక్కున బురదలో దిగబడిపోయాడు మోకాలుదాకా. చేతిలో పిట్టలు తుళ్ళిపోయాయి

"ఫరవాలేదు లే. ముందే బట్టలు బురదయి పోయాయిగా. మెల్లిగా వచ్చేసేయ్ అంటూ ఉండబట్టలేక కిలకిల నవ్వటం మొదలెట్టింది మేరీ. తన అవస్థ చూసి తనకే నవ్వొచ్చి తనుకూడా నవ్వడం ఆరంభించాడు ఆనంద్‌బాబు. ఇద్దరూ విరగబడి నవ్వుతున్నారు. ఇద్దరినవ్వులు ఏకమైపోయాయి.

నవ్వుతూ నవ్వుతూన్న ఆనంద్ హఠాత్తుగా ఆగిపోయాడు.. ఇంకా మేరీ నవ్వుతూనే ఉంది. ఆనంద్ నవ్వడేమా అని చూస్తోంది- కాని ఆనంద్ నవ్వటం లేదు- నవ్వించాలని ఇంకా గట్టిగా నవ్వడం మొదలెట్టింది - వెక్కిరించింది-ఆనంద్ నవ్వటం లేదు. సడన్‌బ్రేక్ వేసినట్లు. ఆనంద్ నవ్వు ఆగిపోవటానికి కారణం అర్థం కాక సూటిగా ఆనంద్ ముఖంలోకి చూసింది.... ఆనంద్ ముఖం వివర్ణమై పోతోంది.

....

"ఆనంద్...."

"..............................."

"అలా అయిపోతున్నావేం ఆనంద్" అతని ముఖంలో కవళికలు అర్థంకాక

"మే....మేరీ" అని గావుకేక పెట్టాడు ఆనంద్. ఆ అరుపులో నరకయాతన స్పష్టమౌతోంది.

"ఆనంద్ ఏమిటది?" అంది కంగారుగా-

"ఊబిలో దిగబడి పోయాను. నేను కూరుకుపోతున్నాను మేరీ" అప్పటికప్పుడే మొలదాకా కూరుకుపోయాడు. అటు సూర్యుడు అస్తమిస్తున్నాడు.

"ఆనంద్ వచ్చేసెయ్ ఆనంద్! వచ్చేసెయ్ ఇదిగో వస్తున్నా నా చెయ్యి పట్టుకో" అని పరుగెత్తబోయింది.

"మేరీ దగ్గరగా రాకు. నామీదఒట్టు. దగ్గరగా వచ్చావంటే నువ్వూ కూరుకుపోతావ్" ఒకొక్క అంగుళం నెమ్మదిగా దిగిపోతున్నాడు. ఆశగా చేతుల్ని ఇటు అటు కొట్టుకుంటున్నాడు. దేన్నయినా పట్టుకుందామని ఆఖరిక్షణంలో,

"ఆనంద్! ...ఆం....అలా దిగిపోతున్నావేం....భయపడకు ధైర్యంగావుండు. నాన్నని పిలుస్తానుండు... డాడీ! డాడీ!...." ఆ అరుపులు కొండల్లో ప్రతి ధ్వనిస్తున్నాయి. ఆనంద్ బురదలో బుసబుసమని దిగిపోవడం స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది. కళ్ళల్లోనించి నీళ్ళుకారుతున్నాయి. అది చూసి మేరీ తట్టుకోలేక బోరున ఏడ్చింది. పిచ్చిదానిలా జుత్తు పీక్కుంది. అటు ఇటు పరుగెత్తుతూ "డాడీ?....డాడీ?... డాడీ" అని కేకలేస్తూ తండ్రిని పిలుస్తోంది- కాని అది అరణ్యరోధన - ఎవరు ఆలకిస్తారు?

"ఫరవాలేదు! నువ్వు చచ్చిపోవు! నువ్వు చచ్చిపోవు ఆనంద్" అంది జాలిగా ఆనంద్ ముఖంలోకి చూస్తూ గుండెల దాకా కూరుకుపోయాడు.

"మేరీ! ఆఖరి కోరిక .... తీరుస్తావా? .... ఒక్కటే ..." ప్రాధేయపూర్వకంగా కోరాడు.

"చెప్పు ఆనంద్ ... నువ్వేం చెయ్యమన్నా చేస్తాను ... చెప్పు"

"ప్రామిస్"

"ప్రామిస్"

నీ తుపాకితో నన్ను షూట్ చేసెయ్ ప్లీజ్... నేను నరక యాతన అనుభవిస్తూ ఊబిలో విలవిలా తన్నుకుంటు చావలేను- నన్ను కాల్చేయ్.. సరిగ్గా నుదుటికి గురిపెట్టి కాల్చేయ్ హాయిగా ప్రాణంపోతుంది... మేరీ... ప్లీజ్ నీకు దణ్ణంపెడతాను.

"ఏమిటానంద్ ఇది. నీకు మతిగానిపోయిందా....నేను నిన్ను కాల్చాలా?... ఏమిటాకోరిక... నో... నో— నేను నిన్ను చంపాలా! నన్ను చిత్రవధ చెయ్యకు"

"మేరీ—ప్లీజ్—షూట్‌మీ—నన్నుచంపేయ్—కిల్‌మీ— ప్లీజ్—ప్లీజ్" అంటూ హిస్టీరిక్‌గా గావుకేకలు పెడుతూ బురదని పిడికిలి బిగించి దబదబ బాదుతున్నాడు. ఈ కదలికవల్ల మరింత వేగంగా బురదలో కూరుకుపోతున్నాడు. భుజాల్ని ముంచేసింది బురద ......

— — — — — — — —

"నన్ను షూట్ చెయ్యవు కదూ....పోనీలే మేరీ....నేనిలానే చస్తాను" పీక వరకు కూరుకుపోయాడు....

"వస్తాను మేరీ...మేరి వస్తాను... బై బై అంటూ సన్నగా నవ్వబోయాడు. చటుక్కున నోయి ముక్కు బురదలో మునిగి పోయాయి. ఆఖరిసారిగా కళ్ళు ఆశగా మేరీని చూస్తూ మునిగి పోయాయి— ఆనంద్‌బాబు అయిపోయాడు.—ఆచోట బురదలో నుంచి ఉండుండి బుడగలు వస్తున్నాయి—

మేరీ అలా చూస్తూ శిలాప్రతిమలా ఉండిపోయింది. తన ఎదుట తనతో తన మనస్సుతో అంతవరకూ ఆడుకున్న ఆనంద్ మాయమైపోయాడు. తలలోని ఎర్రగన్నేరు వాడిపోయి రాలిపోతోంది.

ఎప్పుడొచ్చిందో అక్కడికి, జంటపోయిన ఒంటిబాతు "కిర్ కిర్" మని అరుచుకుంటూ చెలిని పిలుస్తూ విలపిస్తూ ఆకాశంమీద తిరుగుతోంది.

పడవలోని కుక్కపిల్ల ఆనంద్‌బాబు ఎక్కడికెళ్ళాడని వాసన చూస్తోంది.

సూర్యుడు అస్తమించాడు.

పిట్టలు గూటికి చేరుకున్నాయి.